

[Finansministeren.]

var der tale om de gamle, om dem, der fik fradrag. (*Aksel Møller*: Det var også unge mennesker!). Ja, men det er netop det, at unge mennesker og alle andre, som har 1 500 kr. i skattepligtig indtægt, får ikke noget fradrag. I disse tilfælde er altså 1 500 kr. den effektive grænse. Der er sikkert ikke tale om unge mennesker alene; f. eks. kan der være tale om enlige personer, enlige kvinder. For mig er der ingen tvivl om, at en person, der kun har 1 500 kr. i indtægt, ikke har noget som helst tilovers til at betale direkte skat med. Det er det, der er det afgørende.

For det andet spørgsmåls vedkommende havde det ærede medlem hr. Aksel Møller ikke helt forstået tallene, og det er også altid vanskeligt nøjagtigt at få rede på tal, der nævnes fra en talerstol. Men det vil fremgå af folketingstidende, at naturligvis havde jeg ført det samlede antal à jour. Min sammenligning gjaldt stigningen i befolkningstallet og i antallet af skatteydere, og det, jeg konstaterede, var, at stigningen blandt skatteydere, der svarer skat til kommunerne, var langt større, godt 10 pct. større, end stigningen i de befolkningsgrupper, der kunne svare skat. Det afgørende i dette lovforslag er at få disse 10 pct. fjernet.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Ove Hansen: Jeg skal foreslå, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer.

Uden forhandling eller afstemning vedtoges dette forslag.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af loven om indkomstskat til Københavns kommune m. m.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 1919; fremsættelsen findes i tidenden sp. 3067).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Heising: Dette lovforslag slutter sig både med hensyn til sin motivering og sit saglige indhold nøje til det forslag, vi netop har behandlet, lovforslaget om ændring i lov vedrørende personlig skat til kommunen. Men da der jo for de tre hovedstadskommuner, Københavns, Frederiksberg og Gentofte kommuner, gælder særlige regler for udskrivning af kommuneskat, har et særligt lovforslag været nødvendigt.

Efter den temmelig langvarige debat, der blev ført under dagsordenens forrige punkt, skal jeg indskrænke mig til nogle få bemærkninger, da de to lovforslag jo reelt drejer sig om det samme.

Jeg vil give udtryk for, at mit parti er enig med den højtærede indenrigs- og boligminister i, at de gennemførte ændringer i den kommunale valglov, efter hvilke udøvelsen af den kommunale valgret ikke længere er betinget af, at man er pålignet skat, har gjort det naturligt at fritage indtægter under en vis grænse for at skulle svare kommuneskat. Dette er det principielle i det foreliggende lovforslag, medens de øvrige foreslåede ændringer til skatteskalaen blot skal sikre en passende aftrapning, sådan at bratte spring i beskatningen for indtægter mellem 1 500 kr. og 4 000 kr. undgås.

Jeg vil gerne betone, at dette lovforslag ikke kan siges at rumme virkelige realitetsændringer med hensyn til den kommunale beskatning. Vi er klar over, at sådanne realitetsændringer, om de skal komme, må behandles i forbindelse med spørgsmålet om en gennemgribende skattereform. Men vi ser sådan på det, at det her drejer sig om en tiltrængt og naturlig revision af bundgrænsen for kommunal beskatning. De 800 kr., som i dag er bundgrænsen, kan jo ikke være noget helligt og urørligt beløb. Det er vel berettiget at tro, at dersom den kommunale valglov ikke havde indeholdt bestemmelsen om, at kommunal valgret var betinget af skatteansættelse, så var denne bundgrænse forlængst blevet revideret.

Vi mener, at der ligger en meget stærk motivering for dette lovforslag deri, at erfaringerne fra vore kommuner viser, at administrationsomkostningerne ved opkrævning af meget små skattebeløb let kommer til at overstige de skattebeløb,